

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

Președinte – Nadejda Toma,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Iurie Diaconu, Victor Boico,

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Starîi Andrei în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, în cauza penală, în privința lui

*Atamaniuc Constantin XXXXX, născut la
XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 24.07.2021 până la 19.08.2021;

Instanța de apel de la 05.10.2021 până la 30.11.2021;

Instanța de recurs de la 03.03.2022 până la 18.07.2022.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei din 19 august 2020, Atamaniuc Constantin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, cu încetarea procesului penal în temeiul art. 60 Cod penal, eliberându-l de răspundere penală, din motivul expirării termenului prescripției de tragere la răspundere penală.

Atamaniuc Constantin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal și în baza acestei legii i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a aplicat în privința lui Atamaniuc Constantin până la intrarea sentinței în vigoare, măsura preventivă sub formă de obligațiunea de nepărăsire a țării.

Pedeapsa sub formă de închisoare, aplicată lui Atamaniuc Constantin prin prezenta sentință, urmând a fi pusă în executare din momentul rămânerii definitive a sentinței, cu calcularea termenului din momentul reținerii acestuia.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința adoptată, prima instanță a constatat că, Atamaniuc

Constantin la XXXXX, la o oră nestabilită de către organul de urmărire penală, s-a deplasat în mun. Chișinău și de la persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, a procurat atât pentru consum propriu, cât și pentru distribuie și înstrăinare altor persoane, analogi a drogurilor. Păstrând la sine drogurile procurate ilegal, în aceeași zi a revenit în or. XXXXX. Ulterior, aproximativ la ora XXXXX aflându-se pe str. XXXXX din or. XXXXX, în automobilul de model „VAZ 21093” cu numărul de înmatriculare XXXXX, al cărui conducător era Popovici Ivan și pasager Țîbîrnă Gheorghe, cărora le-a distribuit droguri, pe care le-au consumat. Prin urmare, aproximativ la ora 22:43 după ce a consumat împreună cu Țîbîrnă Gheorghe și Popovici Ivan drogurile, intenționat păstra în autoturismul de model „VAZ 21093”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, două fragmente de butelii, prin intermediul cărora au consumat droguri. Automobilul condus de Popovici Ivan, fiind stopat de către inspectorii de patrulare rutieră, unde au fost depistate și ridicate fragmentele de butelii și potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/2- R-630 din 09.06.2017, pe suprafața internă a fragmentelor de butelii din plastic, s-a depistat substanța narcotică - rășină de cannabis - cu masa (recalculată la masă uscată) 0,73 grame (0,35 gr. + 0,38 gr).

Rășină de cannabis este inclusă în Tabelul nr. 1 „Lista Substanțelor stupefiante și substanțele psihotrope, neutilizate în scopuri medicale”, Lista nr. 1 „Substanțe stupefiante” aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.1088 din 05.10.2004”, cu modificările ulterioare.

Conform Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006, privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe 3 depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora - 0,73 grame constituie proporții mari.

Tot atunci, Atamaniuc Constantin a înstrăinat ilegal lui Popovici Ivan o parte din droguri, care potrivit raportului de expertiză nr.34/12/2-R-630 din 09.06.2017 reprezintă masa vegetală uscată și mărunțită, de culoare galben cu greutatea de 0,144 gr și 0,131 gr, în care s-a depistat MDMA(N)-2201(C₂₀H₂₈FN₃O₃) care nu este inclusă în Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 “Cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, dar reprezintă analog al substanței stupefiante AB-PINACACHM, care este inclusă în Tabelul nr. 1 „Lista Substanțelor stupefiante și substanțele psihotrope, neutilizate în scopuri medicale”, Lista nr. 1 „Substanțe stupefiante” aprobate prin Hotărârea prenotată.

Conform Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanță depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora - 0,275 gr constituie proporții deosebit de mari.

Astfel prin acțiunile sale intenționate Atamaniuc Constantin a comis infracțiunea

prevăzută la art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, circulația ilegală a substanțelor narcotice, manifestată prin procurarea, păstrarea, distribuirea și înstrăinarea ilegală a analogilor drogurilor, în proporții deosebit de mari.

Tot el, la XXXXX la o oră nestabilită de către organul de urmărire penală, s-a deplasat în mun. Chișinău și de la persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, a procurat atât pentru consum propriu, cât și pentru distribuire și înstrăinare altor persoane, analogi a drogurilor. Păstrând la sine drogurile procurate ilegal și în aceeași zi a revenit în or. XXXXX.

Ulterior, aproximativ la ora 22:43 Atamaniuc Constantin, aflându-se pe str. XXXXX din or. XXXXX, în automobilul de model „VAZ 21093”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, condus de către Popovici Ivan, intenționat păstra această substanță, pentru consum propriu. Fiind stopat de către inspectorii de patrulare rutieră autoturismul de model „VAZ 21093”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, în care se afla în calitate de pasager a aruncat drogurile, care au fost ridicate în cadrul cercetării la fata locului.

Potrivit raportului de expertiză nr.34/12/2-R-630 din 09.06.2017 în masa vegetală uscată și mărunțită, de culoare galben cu greutatea de 0,149 gr. s-a depistat MDMB(N)-2201(C₂₀H₂₈FN₃O₃), care nu este inclusă în Hotărârea Guvernului nr.1088 din 05.10.2004 "Cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, dar reprezintă analog al substanței stupefiante AB-PINACA-CHM, care este inclusă în Tabelul nr. 1 „Lista Substanțelor stupefiante și substanțele psihotrope, neutilizate în scopuri medicale”, Lista nr. 1 „Substanțe stupefiante” aprobate prin Hotărârea prenotată. Conform Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora - 0,149 grame constituie proporții mari.

Astfel prin acțiunile sale intenționate Atamaniuc Constantin XXXXX a comis infracțiunea prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, manifestată prin procurarea și păstrarea analoagelor substanțelor stupefiante în proporții mari și fără scop de înstrăinare

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, împotriva acesteia a declarat apel inculpatul Atamaniuc Constantin și apel suplimentar avocatul Starîi Andrei în numele inculpatului, prin care au solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea lui Atamaniuc Constantin de comiterea infracțiunilor incriminate.

3.1. În motivarea apelurilor, au indicat că, instanța de judecată nu a luat în calcul probe concludente și pertinente, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului, or, în ședința de judecată s-a constatat că Atamaniuc Constantin nu prezintă risc social sporit dincolo de elementarul dubiu, faptul infracțiunii, fiind înaintată o învinuire neclară,

neprevizibilă și imposibilă de a fi asigurată apărarea, or echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia.

Instanța de judecată a apreciat critic declarațiile lui Atamaniuc Constantin, fără a face o cercetare obiectivă a celor invocate referitor la sancționarea sa contravențională pentru consum ilegal de droguri conform art. 85 Cod contravențional.

Au indicat că față de Atamaniuc Constantin a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, deoarece nu se caracterizează negativ, nu s-a demonstrat vinovăția sa prin probe directe, ultimul doar a consumat droguri pentru ce a fost sancționat contravențional, nu a păstrat drogurile pentru a fi înstrăinate.

Au considerat că instanța de judecată, la aplicarea pedepsei nu a ținut cont de cele invocate de apărare, și s-a bazat doar pe declarațiile procurorului din rechizitoriu, care a încadrat juridic acțiunile inculpatului Atamaniuc Constantin în prevederile art. 217¹ alin.(4) lit. d) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, apelurile au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

A fost dispusă arestarea lui Atamaniuc Constantin cu luarea inculpatului sub strajă din sala de judecată.

Termenul executării pedepsei închisorii urmînd a fi calculat din 30.11.2021.

4.1. Pentru a pronunța decizia nominalizată, instanța de apel a constatat că, prima instanță în sentință corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) și art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor incriminate.

Colegiul penal a conchis că inculpatul Atamaniuc Constantin nu a negat faptul consumului de substanțe narcotice, însă nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor sale. În circumstanțele descrise supra, instanța de apel a constatat indubitabil că Atamaniuc Constantin a comis infracțiunea prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, manifestată prin procurarea și păstrarea analoagelor substanțelor stupefiante în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

Într-o altă ordine de idei, instanța de apel a relevat că în urma efectuării acțiunilor de urmărire penală, s-a constatat cert că Atamaniuc Constantin la XXXXX a înstrăinat ilegal lui Popovici Ivan o parte din droguri, care potrivit raportului de expertiză nr.34/12/2- R-630 din 09.06.2017 reprezintă masa vegetală uscată și mărunțită, de culoare

galben cu greutatea de 0,144 gr și 0,131 gr, în care s-a depistat MDMA(N)-2201(C₂₀H₂₈FN₃O₃) care nu este inclusă în Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004 "Cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, dar reprezintă analog al substanței stupefiante AB-PINACA-CHM, care este inclusă în Tabelul nr. 1 „Lista Substanțelor stupefiante și substanțele psihotrope, neutilizate în scopuri medicale”, Lista nr. 1 „Substanțe stupefiante” aprobate prin Hotărârea prenotat

Așa dar, elementul laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin (4) Cod penal „procurare” se confirmă prin: declarațiile inculpaților Atamaniuc Constantin și Popovici Ivan, procesul-verbal de audiere a învinuitului Atamaniuc Constantin din 16.08.2017 și de audiere suplimentară din 16.08.2017, cât și prin procesul-verbal de confruntare dintre învinuitul Atamaniuc Constantin și Țibîrnă Gheorghe din 16 august 2017 din care rezultă incontestabil că, la XXXXX Atamaniuc Constantin de unul singur a procurat din mun. Chișinău o cantitate de substanțe narcotice.

Totodată, instanța de apel a reținut că, elementul „păstrare” de către Atamaniuc Constantin, a substanțelor narcotice se confirmă prin declarațiile martorilor Tighineanu Grigore și Jalca Dumitru, cât și prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.01.2017. Mai mult ca atât însuși inculpatul a recunoscut faptul că văzând poliția a aruncat jos pachetul cu substanțe narcotice, iar ulterior acesta a fost găsit de către poliție. La fel, poliția a depistat și ridicat de la el un pachet de țigări în care se afla 2 pachetele de substanță care tot îi aparțineau lui. Elementul „distribuirii” de către Atamaniuc Constantin a substanțelor narcotice se confirmă prin declarațiile inculpaților Atamaniuc Constantin și Popovici Ivan, procesul-verbal de audiere a învinuitului Atamaniuc Constantin din 16.08.2017 și de audiere suplimentară din 16.08.2017, cât și prin procesul-verbal de confruntare dintre învinuitul Atamaniuc Constantin și Țibîrnă Gheorghe din 16 august 2017, din care reiese cert că la XXXXX, Atamaniuc Constantin a transmis o parte din substanțele narcotice procurate din mun. Chișinău lui Popovici Ivan și Țibîrnă Gheorghe, pentru consumul propriu.

În aceeași consecutivitate, instanța de apel a reținut că elementul „înstrăinarea ilegală” de către Atamaniuc Constantin a substanțelor narcotice lui Popovici Ivan se constată prin declarațiile martorilor Tighineanu Grigore și Jalca Dumitru care au menționat că la întrebărilor ultimilor către șoferul automobilului (Popovici Ivan) dacă a consumat careva substanțe narcotice, ultimul a răspuns afirmativ și le-a prezentat un pachetel din polietelenă cu o masă vegetală uscată, de culoare galbuie-verzuie, care ulterior a fost ridicată prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.01.2017, iar în asemenea împrejurări se constată faptul înstrăinării ilegale, cu titlu gratuit de către Atamaniuc Constantin lui Popovici Ivan o parte din substanțele narcotice. Faptul distribuirii și înstrăinării ilegale a substanțelor narcotice de către Atamaniuc Constantin se confirmă și prin declarațiile inculpatului Popovici Ivan care a menționat că în seara

respectivă s-a întâlnit cu Atamaniuc Constantin, iar acesta i-a spus că are ceva de fumat, și împreună s-au ridicat în deal spre transformator unde era parcat automobilul tatălui său și au fumat, cât în mod indirect se constată și prin declarațiile inculpatului Atamaniuc Constantin care fiind audiat suplimentar a declarat că drogurile le-a procurat de unul singur de la Chișinău.

În atare situație, instanța de apel a opinat că este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpatul Atamaniuc Constantin și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 217¹ alin. (4) lit. d) Cod penal.

Finalmente, instanța de apel a specificat că nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța de apel o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Cu referire la stabilirea și individualizarea pedepsei, instanța de apel a reținut că, în baza art. 61 Codului penal, (1) Pedepsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate

Instanța de apel a considerat că la stabilirea pedepsei inculpatului s-a ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului care anterior fiind în conflict cu legea penală, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare cu executare, nu a tras concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării, și din nou a comis infracțiuni, ceea ce-l caracterizează pe ultimul ca fiind o persoană predispusă să încalce legea, de circumstanțele atenuante și agravante stabilite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, astfel fiind respectate dispozițiile art. 6, 7, 16, 61, 70, 75, 76, 77, 78 Cod penal.

Instanța de apel efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunilor incriminate, a considerat că în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile a faptelor și personalitatea inculpatului, persoana vinovată poate fi corectată și reeducată prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea, lipsind o alternativă mai puțin severă a sancțiunilor prevăzute de normele penale imputate. Anume această pedeapsă în formă de închisoare, este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptelor comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Cât privește argumentul avocatului și inculpatului privind aplicarea unei pedepsei sub formă de închisoare cu aplicarea art.90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de apel l-a respins ca fiind neîntemeiat, or, în coroborare cu prevederile art. 90 alin.(4) Cod penal, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

În același timp, instanța de apel a reținut a fi întemeiată și concluzia instanței inferioare privind liberarea inculpatului Atamaniuc Constantin de pedeapsa penală pentru infracțiunea prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal din motivul expirării termenului de prescripție. Or, Atamaniuc Constantin a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, care potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal face parte din categoria infracțiunilor ușoare, care a fost săvârșită la 27 ianuarie 2017. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 275 pct. 5) - 9), 285 alin. (1) pct. 1), 2), 4), 5), precum și în cazurile prevăzute în art. 54 - 60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă. Potrivit art. 53 lit. g) Cod penal, persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componenței de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăririi penale și de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazurile prescripției de tragere la răspundere penală. Potrivit alin. (1) lit. a) art. 60 Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare. Prin prisma art. 16 alin. (2) din Codul penal, prin infracțiuni ușoare se consideră faptele pentru care legea penală prevede în calitate de pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de până la 2 ani inclusiv, iar sancțiunea stabilită de art. 217 alin. (2) din Codul penal se caracterizează prin pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 400 la 700

unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an. În acest context, se relevă, că potrivit art. 60 alin. (2) – (5) Cod penal, prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, iar în cazul săvârșirii de către persoană a unei noi infracțiuni, prescripția se calculează pentru fiecare infracțiune separat. Concomitent, prescripția se va întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1), persoana va săvârși o infracțiune pentru care, conform prezentului cod, poate fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani, calcularea prescripției în acest caz începând din momentul săvârșirii unei infracțiuni noi.

De asemenea, instanța de apel a reținut că curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată și în aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării, însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut 25 de ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni.

Prin urmare, instanța de apel a atestat că infracțiunea prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, imputată lui Atamaniuc Constantin s-a consumat la data de 27.01.2017, iar din momentul comiterii infracțiunii și până la data pronunțării sentinței au trecut mai mult de 2 ani. Iar, în conformitate cu art. 275 pct.4) Cod de procedură penală, urmărirea penală pornită nu mai poate fi efectuată și va înceta în cazul în care a intervenit termenul de prescripție. Potrivit art. 285 alin. (7) Cod de procedură penală, încetarea urmăririi penale și liberarea persoanei de răspundere penală nu pot avea loc contrar voinței acesteia ori a reprezentantului legal, inclusiv în cazul cererii de reabilitare a persoanei decedate. În acest caz, urmărirea penală continuă.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală nu duce la încetarea procesului penal, în lipsa acordului expres al inculpaților. Astfel, potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă: fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.

Din aceste considerente, instanța de apel a conchis că în conformitate cu art. 89 alin. (1) Cod penal, prin liberare de pedeapsa penală se înțelege eliberarea persoanei care a săvârșit o infracțiune de la executarea reală, parțială sau totală, a pedepsei penale pronunțate prin hotărârea instanței de judecată, iar prin liberarea de răspundere penală, în conformitate cu prevederile art. 53 coroborat cu art. 60 din Codul penal, se susține teza stingerii dreptului statului de a mai pedepsi și a obliga infractorul să suporte consecințele faptei sale. În acest mod, liberarea de răspundere penală a persoanei constituie o circumstanță care ameliorează într-un sens mai larg situația persoanei ce a comis infracțiunea, astfel fiind incidentă aplicarea instituției în speță.

În așa fel, instanța de apel a apreciat că, reieșind din materialele cazului, în privința lui Atamaniuc Constantin nu se atestă alte hotărâri definitive privind săvârșirea altor infracțiuni până la momentul emiterii prezentei sentințe, precum și nu sunt incidente prevederile alin. (8) din art. 60 Cod penal, motiv pentru care prima instanță just a dispus condamnarea lui Atamaniuc Constantin în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, fără a-i fi aplicată o pedeapsă penală, reieșind din prevederile art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală și cu liberarea de pedeapsă penală conform art. 60 alin. (1) Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Starîi Andrei în numele inculpatului, prin care solicită casarea sentinței și a deciziei, cu achitarea inculpatului Atamaniuc Constantin.

5.1. În motivarea celor solicitate, apărătorul indică că în seara de XXXXX, inculpatul Atamaniuc Constantin a fost tras la răspundere contravențională pentru faptul consumului de droguri, fapt ce nu a fost luat în considerare de către instanța de judecată.

Instanța de judecată a apreciat critic declarațiile lui Atamaniuc Constantin fără a face o cercetare obiectivă a celor invocate referitor la sancționarea sa contravențională pentru consum ilegal de droguri conform art. 85 Cod Contravențional.

La faza cercetării judecătorești, instanța de judecată nu a luat în calcul probe concludente și pertinente, care ar fi demonstrat, sau chiar în ședința de judecată despre comportamentul lui Atamaniuc Constantin că nu prezintă risc social sporit dincolo de elementarul dubiu, faptul infracțiunii, fiind înaintată o învinuire neclară, neprevizibilă și imposibilă de a fi asigurată apărarea, or se reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art.6 CEDO exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite dreptului de a fi informat despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, în vederea organizării unei apărări eficiente și rezultative pe cât este de posibil în circumstanțele cauzei și asupra faptei pentru care o persoană este acuzată.

Conform jurisprudenței constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și, argumentelor invocate de către părți întru admiterea sau respingerea acestora(cauza Garcia Ruiz vs. Spania, hotărîrea din 21 ianuarie 1999).

Conform standardelor enunțate, motivarea trebuie să fie coerentă, clară și lipsită de ambiguități și de contradicții, ea trebuie să permită urmărirea unui raționament care a condus judecătorul la aceasta, trebuie să exprime respectarea de către judecător a principiilor enunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în special respectarea drepturilor la apărare și dreptul la un proces echitabil). Motivarea trebuie să răspundă

pretențiilor părților, fiind importantă deoarece permite justițiabilului să se asigure ca pretențiile sale au fost examinate și deci ca judecătorul a ținut cont de ele și permite nu numai o mai bună înțelegere și acceptare a hotărârii de către justițiabil, fiind mai ales o garanție esențială și împotriva arbitrarului, or cerința de motivare a hotărârii sale, obligă judecătorul să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conformă legii și, pe de altă parte, ea permite o înțelegere a funcționării justiției de către societate.

De altfel, prezumția de nevinovăție pleacă de la premisa că sarcina probei revine acuzării, iar orice îndoială cu privire la vinovăție ar trebui să fie în beneficiul persoanelor suspectate sau acuzate (in dubio pro reo). Consecința acestui fapt este aceea că hotărârea instanței trebuie să se întemeieze pe probe veridice, indubitabile, și nu pe simple acuzații sau presupuneri.

Față de Atamaniuc Constatin a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, el nu se caracterizează negativ, mai mult ca atât vinovăția s-a nu s-a demonstrat prin probe directe, el doar a consumat droguri pentru ce a fost și sancționat contravențional, nu a păstrat drogurile pentru a fi înstrăinate.

Instanța de judecată la aplicarea pedepsei nu a ținut cont de cele invocate de apărare, și s-a bazat doar pe declarațiile procurorului din Recizitoriul înaintat către instanța de judecată.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit atestă că titularul acestuia nu indică nici un temei pentru recurs din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă, în recursul declarat se face referință la eroare prescrisă la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, concretizată prin omisiunea instanței de apel de a se expune asupra tuturor argumentelor invocate în apel, dar și pronunțarea unei hotărâri nemotivate, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, Colegiul constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei în privința inculpatului, susținând că în privința inculpatului a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, iar vinovăția nu s-a demonstrat prin probe directe, or, inculpatul doar a consumat droguri pentru ce a fost sancționat contravențional.

Cu referire la temeiul indicat de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal lărgit consideră, că acest temei de casare invocat nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Deși, în prezenta speță recurentul invocă ca temei de casare faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului, nu a indicat clar asupra căror argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat, ci doar face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora instanța de apel și-a întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol invocă că nu poate fi acceptată, or contravine constatărilor instanței de apel în prezenta speță, întemeiate just pe cumulul de probe descris și apreciat de instanța de apel în decizia sa.

Opozant celor invocate de recurent instanța de recurs ordinar atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Atamaniuc Constantin.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței, expunându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

Totodată, Colegiul penal lărgit, conchide că deși recurentul solicită achitarea inculpatului și invocă că instanța a acordat prioritate probelor acuzării, acesta nu a adus nici un argument relevant în susținerea acestor solicitări și argumente, iar analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a analizat elementele infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.

(4) lit. d) Cod penal incriminate inculpatului. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Atamaniuc Constantin i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticele invocate de partea apărării, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul

celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedepsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În speță, Colegiul penal lărgit conchide că pedeapsa de 7 închisoare stabilită prin sentință îl va determina pe inculpatul Atamaniuc Constantin să conștientizeze încă o dată faptele comise și consecințele survenite, or inculpatul nu și-a recunoscut vina, a comis două infracțiuni, una dintre care face parte din categoria celor deosebit de grave, precum și faptul că anterior fiind condamnat nu a tras concluziile necesare și nu a mers pe cale acorijării și din nou a comis infracțiuni, ceea ce-l caracterizează pe ultimul ca fiind o persoană predispusă să încalce legea. Pedepsa aplicată prin sentință este una echitabilă și legală, fiind ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul săvârșirii acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei condamnate și condițiile de viață a familiei condamnatului.

Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, astfel, sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui Atamaniuc Constantin, or, recurentul nu a expus care anume prevederi legale au fost eronat aplicate și în ce a constatat concret eroarea admisă de către instanțele de fond la individualizarea executării pedepsei.

În aceste condiții, Colegiul consideră că, în prezenta speță nu s-au reținut careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de recurs consideră că, nu a fost constatată prezența în speța

examinată a careva erori, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei atacate prin prisma celor invocate, astfel că recursul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respinse ca inadmisibil.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Starîi Andrei în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Atamaniuc Constantin XXXXX*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **10 august 2022**.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Victor Boico